

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתמ

ערב שבת קודש פ' דברים, שבת חזון, ה' מנחם-אב
ה'תש"ע

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ח שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכי"ר

לעילוי נשמת

בת דודי מרת מיניע עטא אסתר ע"ה אלפערין
בת - יבלחט"א הרה"ח הרה"ח ר' שלמה שניאור זלמן
וזוגתו מרת שולע שפרה שיחיו

קייזען

נפטרה בדמי ימיה, ביום ה' מנחם-אב ה'תשס"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י בן דודה

הרה"ח ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו

שגלוב

* * *

IN LOVING MEMORY OF

Mrs. Raizel bas Reb Eliyahu ע"ה Mayers

On the occasion of her third yahrtzeit,

8 Menachem-Av, 5770

ת. נ. צ. ב. ה.

DEDICATED BY HER LOVING CHILDREN

Elka bas Raizel שתחי'

Yenta bas Raizel שתחי'

Chaim ben Raizel שיחי'

and her grandchildren and great-grandchildren

שיחיו

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל ז"ל פאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
ולע"ה ר' יוסף ארי' לייב ב"ר משה באר ז"ל ז"ל מרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה ולע"ה ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל
ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

הקשר והשייכות של האריז"ל החי להגאולה / משיחת ה' מנחם אב התשמ"ח

8 זמן הגאולה

הסוסים אינם רואים... / פרשת השבוע כאור הגאולה

12 המעשה הוא העיקר

על ידי הגעגועים למשיח - יפעלו ב'אחוו' / הוראות למעשה בפועל

14 ניצוצות של משיח

הדבר היחידי שאליו מחכים / לקט פתגמים וקטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

15 כתב יד קודש

הוספה בנתינת הצדקה בימים אלו, גם בשבת / צילום מהגהת הרבי על שיחת ש"פ משו"מ התשמ"ז

הוספה בנתינת הצדקה בימים אלו, גם בשבת

בקשר עם ימי בין המצרים - יהפכו לשמחה, מובא בזה צילום (מוקטן) מההגהה השני' של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ מטות-מסעי ה'תשמ"ו בענין אופן נתינת הצדקה בשבת

(נדפסה בלקוטי שיחות חכ"ח ע' 287)

ג) יעדערער זאל מוסיף זיין בכל יום מימים אלו אין נתינת הצדקה (נוסף לשיעור נתינתו ע"ד הרגיל). כולל בפרט - אין צדקה פארבונדן מיט בתי כנסיות ובתי מדרשות (ישיבות וכו'), מקדש מעט"י.

וידוע ה'תשמ"ו - דורש כספ' אינה' יצדק ידע' (אנצור צוקל) וצדק' (אורי'ס דאג'ת)

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

יעדערער זאל מוסיף זיין בכל יום מימים אלו אין נתינת הצדקה (נוסף לשיעור נתינתו ע"ד הרגיל). כולל בפרט - אין צדקה פארבונדן מיט בתי כנסיות ובתי מדרשות (ישיבות וכו'), "מקדש מעט"י. וביום השבת - דורך "כסף משנה" בערב שבת (אדער דורך הכנסת אורחים בשבת).

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת י"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה נדבת בנס - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

ליכות
הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי זוג' מרת נחמה פייגא שיחיו
וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי ש"י לאבקובסקי
מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחוה מוסיא שיחיו
שגלוב

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 347-675-5771
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219
דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

ליכות שטערנא שדה בת מרים עטיל - ליום הולדתה ז' מנחם-אב ל"שנת הצלחה" בגו"ר

הדבר היחיד שאליו מחכים

כמדובר כו"כ פעמים, שסיימו כבר כל הענינים, וביהמ"ק עומד ומוכן למעלה, ועד"ז בנוגע לכל הענינים – כבר "הכל מוכן לסעודה", ישנם כל הענינים מוכנים כתיבה סגורה ונתנו התיבה והמפתח לכל יהודי,

הדבר היחיד שאליו מחכים הוא – שיהודי יצעק עוד צעקה, ועוד בקשה ותביעה ועוד תזכורת: "עד מתי!?!..."

ועל ידי זה הוא פועל שמשיח צדקנו נכנס עכשיו לבית הכנסת, ולוקח את כולם בתוך כלל ישראל לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לביהמ"ק השלישי, ועוד בשבת חזון זה – זוכים ל"ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", ועוד והוא העיקר – תיכף ומיד ממש.

(משיחות ש"פ דברים, שבת חזון, ת"ב (נדחה) ה'תש"א – מוגה, תרגום מאידית)

הגוף נמצא כבר עכשיו במצב של גאולה!

ישנו פתגם מכ"ק מו"ח אדמו"ר (סה"מ קונטרסים ח"א ע' 350), שהנשמות לכתחלה לא הלכו לגלות, אלא רק הגופים – והרי כל אחד מבין, אפילו שוטה גמור, שהעיקר הם עניני הנשמה; והיות שהנשמה איננה בגלות, מובן, שסוכ"ס היא תפעול גם על הגוף – שגם הוא יהי' במצב של גאולה, וכיון ש"כל העומד לינתן כנתון דמי" (ראה ב"ב עו, ב. ועוד), במילא הגוף נמצא כבר עכשיו במצב של גאולה!

(תרגום חפשי משיחת ש"פ דברים, שבת חזון, ת"ב (נדחה), ה'תשל"א – בלתי מוגה)

ה"סיום" בתשעה באב ייערך בנוכחתו של משיח צדקנו

[. .] ויה"ר שעד תשעה באב – נזכה כבר לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ואז ייערך ה"סיום" בתשעה באב בנוכחתו של משיח צדקנו, ובאופן של שמחה גדולה, ביחד עם סעודה בבשר ויין – "כסעודת שלמה בשעתו", ועוד יותר מזה!

(משיחת ש"פ מטו"מ, מבה"ח מנ"א ה'תשמ"ג – בלתי מוגה)

המדור מוקדש

לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולע"ז ווגתו הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יה"ר שתיכף ומיד יקוים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

הקשר והשייכות של האריז"ל החי להגאולה

יש להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בגילוי והפצת פנימיות התורה, תורתו של האריז"ל החי, ובפרט כפי שנתבארה בתורת חסידות חב"ד, באופן דיפוזו מעינותיך חוצה, והרי זה מהפעולות המיוחדות שסגולתן למהר ולזרז ביאת משיח צדקנו ● הקשר והשייכות דהאריז"ל החי עם הגאולה האמיתית והשלימה מתבטא גם בשמו - יצחק - הקשור ושייך לגאולה העתידה, כמארז"ל שלעתיד לבוא יאמרו ליצחק דוקא "כי אתה אבינו" ● בעמדנו ביום סגולה - יום ההילולא דהאריז"ל החי, שבו מודגשת השייכות לגאולה העתידה . . כל ענינים אלו הולכים ונמשכים גם בסיומו של היום, וכימים שלאח"ז ● קטעים משיחות ליל ומוצאי ה' מנחם-אב ה'תשמ"ח - בלתי מוגה*

וההסברה בזה – ע"פ ביאורו של רבינו הזקן באגה"ק¹ בענין ההסתלקות, ש"כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו . . מתגלה ומאיר בבחי' גילוי מלמעלה למטה . . ופועל ישועות בקרב הארץ", עד לפעולה כפשוטה בענינים הנראים לעיני בשר, היינו, שענין החיים ("החי") הוא בתוקף הכי גדול.

ובענין זה הולך וניתוסף ביום ההילולא מידי שנה בשנה באופן של חידוש – חידוש לטובה, כמובן, בטוב הנראה והנגלה.

ב. [. .] ההוראה בנוגע לפועל מיום ההילולא של האריז"ל החי – "החי יתן אל לבו"² – שיש להוסיף ביתר שאת וביתר עוז

א. ה' מנחם-אב הוא יום ההסתלקות-הילולא של האריז"ל, שנקרא בכ"מ "האריז"ל החי".

תואר זה - "האריז"ל החי" – מתאים לתוכן דיום ההסתלקות:

התואר ("האר"י) ז"ל", זכרונו לברכה – הוא מצד ענין ההסתלקות, וביחד עם זה, מוסיפים ומדגישים מיד התואר "החי", ענין החיים, ואדרבה: מכיון שהתואר "החי" בא לאחרי ההקדמה ד"זכרונו לברכה", מובן, שגם ענין החיים ("החי") הוא באופן של הוספה וחוזק יותר, כולל ובמיוחד – שפועל פעולתו בענינים הנראים בגלוי לעיני בשר.

(* השיחה מובאת בזה בקשר עם עש"ק זה – ה' מנחם-אב, יום ההילולא של האריז"ל החי. המו"ל.

(1) סז"ך וכ"ח.
(2) קהלת ז, ב.

בגילוי והפצת פנימיות התורה, תורתו של האריז"ל החי, ובפרט כפי שנתבארה בתורת חסידות חב"ד, באופן דיפוזו מעינותך חוצה. ועוד ענין בזה – שהפצת המעינות חוצה הו"ע שהזמן גרמא גם מצד תוכנם של ימים אלו:

העבודה המיוחדת דימים אלו (בין ר"ח אב לתשעה באב) היא – להפכם לששון ולשמחה ולמועדים טובים בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

והרי, מהפעולות המיוחדות שסגולתן למחר ולזוז ביאת משיח צדקנו, היא – הפצת המעינות חוצה, כדברי מלך המשיח להבעש"ט (שנאמרו בהיכלו של המשיח) שכאשר יפוצו מעינותיך (דהבעש"ט, תורת החסידות) חוצה אזי קא אתי מר, דא מלכא משיחא³.

ג. ויש להוסיף, שהקשר והשייכות דהאריז"ל החי עם הגאולה האמיתית והשלימה (ביאת המשיח ע"י גילוי פנימיות התורה) מתבטא גם בשמו:

שמו של האריז"ל החי – **יצחק** – קשור ושייך לגאולה העתידה, כמארז"ל⁴ שלעתיד לבוא יאמרו ליצחק דוקא (לא לאברהם ולא ליעקב) "כי אתה אבינו"⁵, שאז יומשכו ויתגלו הברכות הכי עליונות, מבחי' הגבורה דקדושה, תוקף והתגברות הטוב והברכה כו' (כמבואר בדרושי ר"ה בסידור (עם דא"ח) שער התקיעות⁶ – דרושי אדמו"ר הזקן שנכתבו ע"י אדמו"ר האמצעי, ובתוספת ביאור בדרושי הצ"צ בכ"מ⁷).

וכמרומו גם בשם יצחק – ע"ש "צחוק

(3) אגה"ק דהבעש"ט - כש"ט בתחלתו.

(4) שבת פט, ב.

(5) ישעי' סג, טו.

(6) רמז, א-ב.

(7) ראה ספר הליקוטים (דא"ח להצ"צ) ערך יצחק סי"ד. וש"נ.

עשה לי אלקים כל השומע יצחק ל"י⁸, שחוק ושמחה, שעיקרה ושלמותה בגאולה העתידה לבוא ע"י משיח צדקנו, כמ"ש⁹ "אז ימלא שחוק פינור".
זאת ועוד:

ידוע ש"יצחק" בגימטריא "ארבה"¹⁰ (כמרומו בכתוב "הרבה ארבה את זרעך"¹¹, "וארבה את זרעו ואתן לו את יצחק"¹²), שמורה על הריבוי כו', ו"יצחק" בגימטריא **שמונה** פעמים שם הוי"ו¹³, וידוע שמספר **שמונה**¹⁴ קשור עם הגאולה העתידה – שלכן, "כינור"¹⁵ . . של ימות המשיח **שמונה** (נימין), שנאמר¹⁶ למנצח על השמינית¹⁷.

ונוסף לזה, מרומז הדבר גם ביום ההילולא – **חמישי באב**¹⁸:

חמישי – רומז לדרגא החמישית מ"חמשה שמות (ש)נקראו לה", בחי' היחידה¹⁹ (ע"ד המבואר בענין "יום שנתחייב בחמש תפלות"²⁰) – דרגתו של משיח צדקנו²¹.

(8) וירא כא, ו.

(9) תהלים קכו, ב.

(10) ראה ל"ת להאריז"ל ס"פ וירא.

(11) וירא כב, יז.

(12) יהושע כד, ג.

(13) דלא כ"יעקב" - ז"פ הוי", ו"יוסף" - ו"פ שם הוי' (ל"ת להאריז"ל שם).

(14) להעיר, ש"שמיני" הוא גם מלשון שומן, כמבואר בפירוש "שמיני עצרת", דקאי על הנקודה הפנימית, "עסענין", שלמעלה גם מבחי' החכמה כו' (נסמן בלקו"ש חי"ז ס"ע 337).

(15) ערכין יג, ב.

(16) תהלים יב, א.

(17) וכולל גם כינור של עשר נימין - "עלי עשור" (ערכין שם).

(18) נוסף על האמור לעיל בנוגע לתוכן הכללי דימים אלו - שיהפכו לששון ולשמחה ולמועדים טובים.

(19) ב"ר פי"ד, ט. דב"ר פ"ב, לז.

(20) לקו"ת ס"פ פינחס.

(21) רמ"ז לח"ג רס, ב (מק"מ קצ, ב).

ובכלל בקיום המצוות בהידור – גם בימים שלאח"ז, במשך חודש מנחם-אב, ועאכו"כ אח"כ בחודש אלול, חודש הרחמים⁸, ועאכו"כ בחודש תשרי, המרובה במועדות⁹.

והולך ומוסיף ואור עד שמיד יפעלו ביאת משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים, ואז יוסיפו עוד יותר בכל הענינים, מעלה בקודש עצמו (כנ"ל), למעלה מעלה עד אין סוף, ומתוך שמחה גדולה,

ביחד עם אלה ש"הקיצו ורננו שוכני עפר"¹⁰, ומשה ואהרן עמהם, ואתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא¹¹, ובדורנו – נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר,

וכולם ביחד נלך מ"בעבר הירדן" לארץ ישראל, ומשיח צדקנו בראש,

וכל זה – תיכף ומיד, ושמחת עולם על ראשם¹².

(משיחת ש"פ דברים, ט' באב (נדחה) ה'תשמ"ח - מונה, תרגום מאידית)

(8) ראה שו"ע או"ח ר"ס תקפא. לקו"ת ראה לב, א ואילך.

(10) ישעי' כו, יט.

(11) תקו"ז תס"ט.

(9) ב"י או"ח סתצ"ב. השלמה לשו"ע אדה"ז לר"נ מדובראוונא סקל"א ס"ח. שו"ע אדה"ז שם ס"ב.

(12) ישעי' לה, יו"ד. נא, יא.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות

הרה"ת אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בת"יה רות בת שרה שיחיו

וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו

ולזכות דוד יעקב בן מינדל שי, מיכאל נחמיה בן חוה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו

ולזכות שושנה חסיה בת מינדל שתחי

ולזכות הרה"ת אפרים יונה בן פאולין רות וזוג' רייזל פרומה בת חי' רחל שיחיו

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי

ולזכות חי' רחל בת שפרנצא שתחי

ולזכות צבי בן חי' רחל שי

על ידי הגעגועים למשיח - יפעלו ביאתו!

ההוראה לפועל מכל זה:

יהודים צריכים לדעת שבודאי כבר בא הזמן שמשיח יבוא, כנ"ל בארוכה, צריך רק שיהי' געגועים למשיח, ובודאי שעי"ז יפעלו ויגלו ("ארויסרופן") ביאתו.

וזה שלעת עתה עדיין לא בא – זוהי קושיא, שכל קושיא באה מהעלם והסתר הגלות, ובודאי שמשיח בעצמו יתרוצה; אבל אסור שזה יחליש יהודי ח"ו, אלא אדרבה – זה צריך לעורר עוד יותר עלי' בהעבודה "בעבר הירדן" – תוספת מרץ וחיות, להוסיף ביתר שאת וביתר עז ב"משפט" (תורה) ו"צדקה", שמביאים הגאולה, "ציון במשפט תפדה ושב" בצדקה".

ובפרט בעמדנו בשבת תשעה באב לאחרי חצות היום, הזמן דלית משיח – הרי זה הזמן **בדיוק** ש"מזלו גובר", המזל דמשיח² הוא בהתגברות, ובאופן ד(מזל מלשון) "ונוזלים"³, שזה נוזל ונמשך למטה, לכל ישראל (ובפרט לכאו"א מהם בניצוץ משיח שבכאו"א⁴).

וזה צריך לעורר ולגלות אצל כאו"א התגברות בעבודתו להוסיף ה"מצוה אחת" שהיא תכריע "את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה"⁵ – הגאולה האמיתית והשלימה.

ובפרט ע"י ההוספה בלימוד התורה (משפט) ונתינת הצדקה (שפועלים "ציון במשפט תפדה ושב" בצדקה") באופן המותר ביום שבת קודש, ועאכו"כ – מחר, עשירי באב (בענינים המותרים ללמוד ביום זה) – הן בנוגע לעצמו והן בנוגע להשפיע על כל האחרים.

ובכדי להקל על הענין, יש להציע (בתור "מפקחין על צרכי ציבור בשבת"⁶), שאלו שבעשירי באב נוסעים למקומות שונים בכדי לדבר עם יהודים אודות יהדות בכלל ואודות תשעה באב בפרט – יקחו עמם קופת-צדקה שמזכירה ומעוררת על נתינת הצדקה, וגם "לקחת" עמם דברי תורה (מענינא דיומא שאפשר להגיד לאחרים בעל-פה, באותיות המתאימות להם, בדרכי נועם ובדרכי שלום, "האמת והשלום אהבו"⁷).

ומהתגברות זו תהי' פעולה נמשכת ומעלין בקודש בהוספה בלימוד התורה ונתינת הצדקה,

משיח במצב כזה, שכשישראל עושין תשובה יגאל אותם מיד.

(3) לקו"ת האזינו ע"א, ב.

(4) מאור עינים ס"פ פינחס.

(5) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(6) ראה שבת ק, א. טושו"ע אר"ח סש"ז ס"ו. שו"ע אדה"ז שם ס"ב.

(7) זכר' ח, יט. רמב"ם סוף הל' תעניות.

ד. [.] כרגיל בכגון-דא – נסיים בענין הצדקה (באופן ד"כפלים²² לתושי²³), לתת לכאו"א שליחות-מצוה בענין של צדקה, וביתר שאת וביתר עוז – בהוספה מדילי'.

ולהעיר, שאף שמצינו בכתבי האריז"ל²⁴ הגבלה מסויימת בנוגע לנתינת הצדקה בלילה – הרי, הגבלה זו אינה שייכת בנתינה לגבאי של צדקה (אלא לעני עצמו), ואפילו בנוגע לנתינה לעני, הרי, כשהעני מבקש שיתנו לו צדקה להחיות נפשו ונפש בני ביתו, ישנו **חיוב גמור** לתת לו צדקה **בכל זמן**, גם בלילה, בתחלת הלילה ובאמצע הלילה כו', אפילו מאה פעמים²⁵ (כמדובר כמ"פ²⁶), ועאכו"כ בנוגע לצדקה רוחנית לגלות החיים הפנימיים שיש בו כו'.

וגדולה צדקה שמקרבת את הגאולה²⁷, קירוב וזירוז הגאולה כפשוטה ממש – כשם שמצות הצדקה צריכה להיות באופן **שמחי' נפש העני ובני ביתו בפועל ממש**, עי"ז שנותן לו מאכל ומשקה²⁸ שנעשה תיכף דם ובשר כבשרו, ובפרט כשהעני צועק שהוא רעב וצמא, ודוגמתו בנדוד"ד – שבנ"י צועקים "עד מתי... כבר" כלו כל הקיצין²⁹ אתמול ושלשום כו', בשנה שעברה ובשנים שלפנ"ז!... וכפי שהכריז כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו³⁰ – לפני כו"כ שנים – "לאלתר לתשובה לאלתר

(22) ל' הכתוב – איוב יא, ו.

(23) במוציא חמשה באב (המו"ל).

(24) סידור האריז"ל בתפלת ערבית.

(25) פ' ראה טו, יו"ד ובפרש"י.

(26) ראה לקו"ש ח"ט ס"ע 292 ואילך, ועוד.

(27) ב"ב יו"ד, א. וראה תניא פל"ז (מח, ב).

(28) להעיר, שזוהי מעלת הצדקה דנשים צדקניות - כדאיתא בגמרא (תענית כג, ב) "איתתא שכיחא בביתא ויהבא **ריפתא** לעניי ומקרבא הנייתה", "דבר אכילה היא נותנת לעני, והוא בלא טורח ממה שהיתה נותנת מעות, ויטריח העני עד שיקנה" (פרש"י שם).

(29) סנהדרין צז, ב.

(30) קול קורא ב"הקריאה והקדושה" סיון-תמוז תש"א-תש"ב.

לגאולה³¹, הרי בודאי שהקב"ה צריך להביא את הגאולה בפועל ממש – לא רק "לאלתר" בלשון עתיד, אלא בהוה ממש, ברגע זה ממש.

ובפרט בעמדנו ביום סגולה – יום ההילולא דהאריז"ל החי, שבו מודגשת השייכות לגאולה העתידה מצד כללות הענין דגילוי פנימיות התורה, וכמרוזם גם בשמו של האריז"ל (יצחק – שלעת"ל יאמרו ליצחק כי אתה אבינו), ומרוזם גם ביום **חמישי** באב (דרגא החמישית, יחידה) [.] – אשר, כל ענינים אלו הולכים ונמשכים גם בסיומו של היום, ובימים שלאח"ז (כי, בעניני קדושה, ה"סיום" הוא גם "הכנה" לעילוי גדול יותר³²), ובאופן דמוסיף והולך ואור מיום ליום, כולל גם הוספה בענין ה"יום", אור וגילוי, כמ"ש³³ "ויקרא אלקים לאור יום", עד ליום הגאולה האמיתית והשלימה – "יום ה' הגדול" שאודותיו יבשר אליהו הנביא³⁴, שאז, יתגלה ענינו של יצחק בתכלית השלימות.

ומעין זה – בימי הגלות האחרונים, שזוכים לריבוי ברכות (ע"ד ובדוגמת ברכותיו של יצחק), רב טוב בכל עניניו של כאו"א מישראל, הן בענינים רוחניים והן בענינים גשמיים [או בסדר הפוך – כהסדר בדורנו זה – בענינים גשמיים, ואח"כ בענינים רוחניים, כדרכו של הבעש"ט³⁵ שתחילה עזר וסייע לאנשים פשוטים בעניניהם הגשמיים, ואח"כ גילה תורתו (גם) לאותם אנשים פשוטים³⁶],

(31) להעיר מפס"ד הרמב"ם (הל' תשובה פ"ז ה"ה) "הבטיחה תורה סוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין" - "מיד" כפשוטו, לפי ההבנה וההשגה שלנו, בעגלא דידן, כפשוטו ממש.

(32) כמו בסיום מסכת, שה"סיום" הוא גם הכנה להתחלת מסכתות אחרות.

(33) בראשית א, ה. וראה סה"מ תש"ח ע' 239.

(34) מלאכי ג, כג.

(35) ראה "התמים" ח"ב ע' מד. לקו"ש ח"א ע' 261.

ועוד.

(36) ולדוגמא - תורתו בהתחלת הספר צוואת

ועד להברכה העיקרית – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ה. והמעשה הוא העיקר³⁷ – נתנית הצדקה בפועל, ובאופן שממנו יראו וכן יעשו בכל מקום ומקום, כולל גם קבלת החלטות טובות בנוגע להוספה ב"משפט" וב"צדקה" בימים אלו, כנ"ל בארוכה.

ויה"ר שפעולות אלו ימהרו ויזרזו ויפעלו בפועל ממש שיהפכו ימים אלו לששון ולשמחה ולמועדים טובים, כמ"ש³⁸ "צום החמישי גו' יהי' גו' לששון ולשמחה ולמועדים טובים והאמת והשלום אהבו", ובפרט שכבר מזמן נתבטל ההיפך ד"האמת והשלום" (סיבת הגלות³⁹), וישנה ראי' על זה **מפסוק מפורש בתורה** (שגם הצדוקים מודים בו⁴⁰), "האמת והשלום אהבו", ומכיון שכן, בודאי ש"צום החמישי גו' יהי' גו' לששון ולשמחה ולמועדים טובים".

וכן תהי' לנו תיכף ומיד – בביאת דוד

הריב"ש* בענין "שויתיה ה' לנגדי תמיד", והרי, ענין זה הוא גם ההתחלה דהשו"ע (בסעיף הראשון דסימן הראשון דחלק הראשון) – שנעשה "שולחן-ערוך" אצל כאו"א מישראל, גם פשוט שבפשוטים, אשר מיד כשנייער משנתו (עוד לפני התחלת ענין של עבודה) מעיד עליו השו"ע שהקב"ה – הקב"ה בעצמו, למעלה משבע שעות שאינם נמחקים, כולל גם למעלה משם הוי', שם העצם, שם המיוחד ושם המפורש** – עומד עליו, ולא עוד, אלא שהקב"ה בא קודם וממתין עליו כו***.

- 37 אבות פ"א מ"ז.
- 38 זכרי' ח, יט. וראה רמב"ם הל' תעניות בסופן.
- 39 ראה יומא ט, ב.

(* ההגם שבאמת אינה צוואתו כו' אבל המכוון הוא אמת לאמיתו" – אגה"ק סכ"ה.
 (** שהרי, מיד כשנייער משנתו אינו יכול להזכיר שמות הקדושים (ש"ע אדה"ז אר"ח ס"א מהדו"ת – ס"ו. מהדו"ק – ס"ה).
 (***) להניד מהשייכות ליום השלישי בשבוע – ש"שירו של יוס" הוא "אלקים נצב בעדת אל", ודרשו חז"ל (ברכות ו, א) ש"קדמו שכינה ואתיא".

מלכא משיחא, "מלך מבית דוד (ומזרע שלמה⁴¹) הוגה בתורה וכו' וילחם מלחמות ה' וינצח ויבנה מקדש במקומו ויקבץ נדחי ישראל⁴², ובפשטות – ש"בנערנו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו⁴³, באים תיכף ומיד, "עם ענני שמיא"⁴⁴, לארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"⁴⁵, לירושלים עיר הקודש, לבית המקדש השלישי, עד לקדש הקדשים⁴⁶.

וההכנה לזה – עי"ז שכאו"א מישראל מעורר ומגלה הקדושה שלו, אשר, אפילו "גופא דלהון קדישא"⁴⁷, ועאכו"כ ע"י ההתעסקות בג' הקוין ("חוט המשולש") דתורה עבודה וגמ"ח בכל ג' הלבושים דמחשבה דיבור ומעשה,

כולל ובמיוחד – בנין ביהמ"ק הפרטי שלו, בלבו פנימה, בביתו ובד' אמותיו, שהקב"ה אומר על זה "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", ובאופן נצחי – "ועשו לי מקדש", "כל מקום שנאמר לי אינו זז לעולם".

ועד להמשכת הקדושה (מעין ודוגמת הקדושה דביהמ"ק) בכל העולם כולו, היינו, שגם ה"עולם" מלשון העלם⁴⁸, מזדכך ומתברר באופן שכל דבר גשמי נעשה חדור באור הקדושה, ולא רק באופן של שמיעה ("כל השומע יצחק לי"), אלא גם באופן של ראי',

- 40 סנהדרין לג, ב ובפרש"י. ובכ"מ.
- 41 סה"מ להרמב"ם מל"ת ס"ב. ועוד.
- 42 רמב"ם הל' מלכים ספ"א.
- 43 בא יר"ד, ט.
- 44 דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.
- 45 עקב יא, יב.
- 46 להעיר, שגם ב"קדש הקדשים" מרומזת קדושה משולשת (כמו ביהמ"ק השלישי) – כי, "קדשים" לשון רבים (שתי קדושות), וקדש הקדשים ה"ז ג' קדושות (ראה לקו"ת פקודי ה, א. ובכ"מ).
- 47 זח"ג ע, רע"ב.
- 48 לקו"ת שלח לז, ד. ואתחנן ב, ג. דרושי ש"ש סד, ב.

אדמו"ר נשיא דורנו העיד כבר מלפני כמה שנים, שנשא רק לצחצח הכפתורים³, ו"לאלתר לגאולה⁴, ומשיח עומד אחר כולנו⁵, וכו' וכו' – מובן שעכשיו צריך כבר להרגיש בגלוי (לא הקושי של הגלות ר"ל, אלא) שעומדים "בעבר הירדן", נמצאים כבר בעלי' ליכנס לארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה, וצריך להיות רק "עמדו הכן כולכם"⁶.

ובמכ"ש וק"ו: אם בנוגע להכנות לכניסתם בפעם הראשונה לארץ ישראל (כשבנ"י היו עדיין "בערבות מואב") כבר נרגשה רק העלי' שבזה ("בעבר הירדן"), אע"פ שמשה ידע שהוא לא יכניס את בני' לארץ ישראל (מבלי הבט על תפלתו להקב"ה "ואתחנן אל ה' גו"), ובמילא יכול להיות שהביאה לארץ לא תהי' ביאה נצחית⁷, ויכול להיות שאח"כ ילכו עוד הפעם בגלות⁸,

ואחד הטעמים לזה הוא, כי משה הוא למעלה מענין הגלות⁹, ובמילא באם משה הי' מכניסם לארץ ישראל, אזי לא יכול הי' להיות גלות⁷; אבל שלילת הגלות אז הי' בא מצד הגילוי מלמעלה (מכח משה) ולא מצד מציאות העולם עצמו, ונשאר **האפשרות** לגלות . . . ולכן לא משה הכניסם לארץ ישראל, שזה איפשר שתהי' אח"כ גלות, ובנ"י יכניעו ויבררו הכחות דלעו"ז, של סיבת הגלות, שזה פועל עלי' וגאולה נעלית יותר¹⁰, גאולה שאין אחרי' גלות (אפילו לא אפשרות לגלות) –

על-אחת-כמה-וכמה בסיום גלות זה האחרון, כאשר כבר עברו עבודת הבירורים בגלות, וכל הנסיונות עד לחבלי משיח, הדברים המבהילים בלתי משוערים כלל וכלל (אפילו לאומות העולם) שאירעו בדורנו זה הי' לא תהי', לא תקום גו' – **הרי דבר ברור ופשוט**, שעכשיו הוא במצב שבני ישראל נמצאים "בעבר הירדן", ועומדים ממש ("מ'האלט אַט אַט") להכנס לארץ ישראל, ביחד עם משה רבינו¹¹ כפשוטו ממש¹² (כפי שביקש בתפלתו¹³ "ואתחנן את ה' גו") בגאולה האמיתית והשלימה, שאין אחרי' גלות, ע"י משיח צדקנו.

(משיחת ש"ש פ דברים תשעה באב (נדחה) ה'תשמ"ח – מוגה, תרגום מאידית*)

- 3 שיחת שמח"ת תרפ"ט.
- 4 "קול קורא" ב"הקריאה והקדושה" תש"א-תש"ב.
- 5 "קול קורא" שם סיון תש"א.
- 6 מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר מכ"ו אד"ר תרח"ץ (נדפס בסה"מ קונטרסים ח"ב שצז, ב. אגרות קודש שלו ח"ד ע' רע"ט).
- 7 ראה שערי תשובה לאדהאמ"צ ח"ב חינוך בתחלתו. אוה"ת ואתחנן ע' סה. צג. ועוד.
- 8 ועפ"ז יומתק מה שגבי מיתת משה (מפני שלא נכנס לארץ) ובכ"מ בני' על זה נאמר (ברכה לד, א. ח) רק "בערבות מואב" (ולא "בעבר הירדן"), שזה מדגיש הירידה בגלות, כנ"ל בפנים סוס"ד (בהתועדויות' שבהערה ע' 116. המו"ל).
- 9 ראה סוטה ט, סע"א (בנוגע מעשה ידי משה).
- 10 ראה אוה"ת שם ע' פז.
- 11 היינו שבסוף גלות זה האחרון יש החיבור דב' הענינים – הגילוי ד(כח) משה שהוא למעלה מכל ענין הגלות, וביחד עם זה הבירור ד"ערבות מואב" בגלות זה האחרון (שעי"ז נעשה גאולה שאין שייך אחרי'
- גלות) ויש לומר שזה מרומז גם בתפלת משה עצמה – "ואתחנן", שהתפלל משה תקט"ו תפלות ליכנס לארץ כמנין "ואתחנן" (דב"ר פי"א, י), שענינו דתקט"ו תפילות הוא "להמשיך בחי' י"ה (שהוא למעלה מבחי' ת"ק) בהעולמות שהם בבחי' מהלך ת"ק שנה** (תגינה יג, א) כו"ו (אוה"ת ואתחנן ע' קטז).
- 12 שמשה ואהרן עמהם **בתחלת** הגאולה – יומא ה, ב. תוד"ה אחד – פסחים קיד, סע"ב.
- 13 כי בודאי שתפלת צדיק מתקיימת [ובמכש"כ מצדיק גורו והקב"ה מקיים (תנחומא וירא יט. וראה שבת נט, ב). ויתירה מזו הקב"ה גוזר וצדיק מבטל (מ"ק טז, ב. וש"נ)], ועאכו"כ תפלת משה, שאפילו מעשי ידי נצחיים (סוטה שם), והוא למעלה מכל ענין הגלות, ובפרט שהתפלל משה על זה **תקט"ו** תפלות (דב"ר שם).
- (*) התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו. המו"ל.

(* מפאת קוצר הידיעה לא נכנס כאן המובא בשוה"ג להע' 11.

זהו "א" געוואלדיקע זאך!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

הגמרא במסכת מגילה אומרת¹: "עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות" – "מקדש מעט"² שבחוץ לארץ – "שיקבעו בארץ ישראל", עד למקום המקדש על הר המורי³.

זאת-אומרת, לא יקחו לארץ ישראל רק את המתפללים בבתי כנסיות ולומדי התורה בבתי מדרשות, ולא רק את התורה ומצות שקיימו שמה וספרי התורה – אלא גם את עצם האבנים, העצים והעפר⁴ של **הבנינים הגשמיים** דבתי כנסיות ובתי מדרשות, יקחו לארץ ישראל למקום המקדש על הר המורי!

כיון שע"ז שיהודים התפללו ולמדו תורה באותם בתי כנסיות ובתי מדרשות במשך זמן גלות, ובלשון הגמרא⁵ "קורין ומרביצין בהן תורה" – הם המשיכו קדושה גם בבתי עצמם, באבנים, עצים ועפר, והקדושה נשאר בהם באופן קבוע ונצחי לעולמים, עד שמעבירים אותם לארץ ישראל ולירושלים על הר הבית⁶.

שזהו דבר נפלא ("א" געוואלדיקע זאך"): אע"פ שנמצאים בגלות, ועוד בגלות בתוך גלות – כי נוסף על הגלות דירידת הנשמה בגוף, נמצאים גם בגלות כפשוטו – אע"פ, עי"ז שיהודים מתפללים ולומדים בבתי כנסיות ובתי מדרשות, הם ממשיכים קדושה נצחית בעצם הבנינים הגשמיים, עד שיעבירו את הבנינים לארץ ישראל לירושלים על הר הבית, מעבר מן הקצה אל הקצה – מגלות בתוך גלות עד לתכלית העילוי בקדושה!

[. .] אם הדברים אמורים בנוגע לכל הבתי כנסיות ובתי מדרשות, עאכו"כ שכן הוא בנוגע לבית הכנסת ובית המדרש זה של כ"ק מו"ח אדמו"ר, היכן שעבד את עבודתו בתומ"צ והנהיג את צאן מרעיתו במשך עשר שנים – הרי זה דבר הברור שלא יקחו לארץ ישראל רק את המתפללים ולומדי התורה בביהכ"ס וביהמ"ד זה, ולא רק את התומ"צ וכל הענינים שכ"ק מו"ח אדמו"ר פעל, ולא רק את ספרי התורה וכו' – אלא גם את עצם הבנין של האבנים, עצים ועפר עם ה"עזרת נשים" וכל הענינים שנמצאים שם וכו' – יקחו יחד לארץ ישראל לירושלים על הר הבית!

(משיחת ש"פ דברים, שבת חזון ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

- (1) כט, א. בכ"ז ראה קונטרס בענין "מקדש מעט זה (4) ראה נגעים פי"ב מ"ב. בית רבינו שבבבל" (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 467 ואילך).
(2) יחזקאל יא, טז.
(3) ראה חדא"ג שם.
(4) ראה נגעים פי"ב מ"ב.
(5) מגילה שם.
(6) ראה גם לקר"ש ח"ו ע' 168.

עומדים להכנס לא"י עם משה רבינו כפשוטו

[. .] ע"פ הנ"ל מובנת ההוראה לבנ"י בדורנו זה, דור האחרון של הגלות – שמכיון שעומדים בסיום הגלות ד"ערבות מואב" [לפי כל הסימנים בגמרא², ולפי מה שכ"ק מו"ח

- (1) המבואר בהשיחה לפנ"ז (התועדויות תשמ"ח) (2) בסיום מסכת סוטה. ח"ד ע' 114 ואילך). המו"ל.

עד לראי' בעיני בשר – "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר גו'⁴⁹", "לא יכנף עוד מורד והיו עיניך רואות את מורד"⁵⁰.

ובזה נכלל גם "והיו עיניך רואות את מורדך" – האריז"ל, וכן כ"ק מו"ח אדמו"ר, שזוכים לראותם בעיני בשר, מכיון ש"הקיצו ורננו שוכני עפר"⁵¹, תיכף ומיד ממש.

ועאכו"כ כל בנ"י שבדורנו זה, נשמות בגופים – שנעשה אצלם חיים נצחיים, ללא כל הפסק בינתיים, אפילו לא הפסק לשעה קלה (מכיון שהבירור ד"כי עפר אתה ואל עפר תשוב"⁵² נעשה ע"י העבודה הרוחנית ד"נפשי כעפר לכל תהי"⁵³), ואדרבה – שניתוסף ביתר שאת וביתר עוז ובני חיי ומזונא רויחא, החל מעשר כחות הנפש, הן הכחות הפנימיים והן הכחות המקיפים, כפי שמתלבשים בגוף, שמתעלים מדרגא לדרגא בעילוי אחר עילוי⁵⁴, ובלשון חז"ל בסיום מסכת ברכות – "תלמידי חכמים⁵⁵ אין להם מנוחה לא בעוה"ז ולא

(49) ישע"י מ, ה.

(50) שם ל, כ. וראה תניא פל"ז (מו, א).

(51) ישע"י כו, יט.

(52) בראשית ג, יט.

(53) כפי שאומר כאו"א בסיומה של כל תפלה (ג"פ ביום, "בתלת זימני הוי חזקה") - בעמודו לפני ממ"ה הקב"ה, ובודאי שאמירתו אז היא בתכלית האמת.

(54) ועלי' זו קשורה רק עם ענינים טובים - דוגמת עליית הנשמה ע"י ה"עמוד שמחבר דרגות התחתונות עם דרגות העליונות, ללא צורך בענין בלתי-רצוי ח"ו, כמו "נהר דינור", ענין האש, וכיו"ב.

(55) ובהמשך לזה - "תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם, שנאמר וכל בניך לימודי ה' ורב שלום בניך" (כמובא גם בסיום של עוד כמה מסכתות), היינו, שכל בנ"י ("כל בניך") הם בדרגת "תלמידי חכמים"

בעוה"ב, שנאמר⁵⁶ ילכו מחיל אל חיל יראה אל אלקים בציון"⁵⁷.

והעיקר – שכל זה יקויים בפועל ממש תיכף ומיד, ועד ש"טרם יקראו ואני אענה"⁵⁸, ובפרט לאחר כל מה שפעלו בהפצת המעיינות חוצה, הרי בודאי שצריכה להתקיים הבטחתו של מלך המשיח בהיכלו להבעש"ט שיתגלה ויבוא כשיפוצו מעינותיך חוצה³, ועוד לפנ"ז – ההבטחה ש"כלו כל הקיצין"²⁹, ובפשטות – ביאת משיח צדקנו בפועל ממש, באופן שמראה באצבעו ואומר זה: הנה משיח צדקנו, הנה גואל אחרון, והנה גואל ראשון, משה רבינו, והנה אתפשטותא דמשה שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו,

וכולם יחדיו, ביחד עם כל בנ"י שבכל הדורות, "הקיצו ורננו (כל) שוכני עפר", כולל גם הדורות העתידיים לבוא, "האנשים והנשים וההטף", "קהל גדול" – "שבו הנה"⁵⁹, לארצנו הקדושה, ארץ עשר אומות, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולבית המקדש, "מקדש אדני-כוננו ידיך"⁶⁰,

וכל זה – ברגע כמימרא, "עם ענני שמיא", תיכף ומיד ממש, וכאמור, באופן דמראה באצבעו ואומר זה!

("לימודי ה'").

(56) תהלים פד, ח.

(57) להעיר, שהענין ד"ילכו מחיל אל חיל" הובא בשו"ע של רבינו הזקן (סקנ"ו ס"א), בתוספת ריבוי מראי-מקומות, שלא ע"ד הרגיל. ואכ"מ.

(58) ישע"י סה, כד. וראה רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ז.

(59) ירמ' לא, ז.

(60) בשלח טו, יז.

המדור הבא "זמן הגאולה" מוקדש לזכות

ר' יעקב מיכאל הלוי בן עלקא וזוג' מרת אסתר בת בלומה גוטה שיחי וילדיהם: מיכל, נחמה, יוסף יצחק הלוי, חנה ומנחם מענדל הלוי שיחי גינזבורג ולזכות זקניהם: מרת עלקה תחי' בת רייזל ומרת בלומה גוטה תחי' בת נחה לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש

הסוסים אינם רואים...

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בענין שבת חזון ישנו דבר נפלא: מובא בשם ר' לוי יצחק מברדיטשובי [.] ש"שבת חזון" הוא מלשון **מחזה**, שבשבת זו מראים "לכאור"א המקדש דלעתיד".

הביאור בזה בפרטיות:

"המקדש דלעתיד" שמראים בשבת חזון, מראים לא רק לישעי' הנביא² או לשאר הנביאים - אלא גם "לכאור"א מישאל.

בתחילה אכן הראו אותו לנביא³, בכדי שע"ז יפתח את הדרך⁴ - אבל אח"כ ע"י הנביא מראים את בית המקדש "לכאור"א.

ומה מראים "לכאור"א - לא את ביהמ"ק שמש"ח יבנה לעתיד לבוא, יבנה ביהמ"ק במקומו - לשון עתיד [או (בלשון הרמב"ם⁵) "ובנה מקדש במקומו", שגם "ובנה" הוא בלשון עתיד] - אלא⁶ את בית המקדש של הקב"ה שהוא "בנוי ומשוכלל"⁷, "המקדש אד' כוננו ידיך"⁸:

למרות שביהמ"ק שיבנה משיח הוא ג"כ דרגא נעלית ביותר - כמובן מכך שמש"ח יהי נבחר המין האנושי⁹, בחי' היחידה¹⁰, ואחר-כך יתוספו בו כל העליות ד"הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו", "ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה", "וילחם מלחמת ה"¹¹ - וינצח, אתכפיא ואתהפכא, ולאחרי כל זה יהי "בנה מקדש במקומו" - א"כ הרי מובן גודל העילוי שיהי' בבית המקדש שיבנה משיח

- אעפ"כ מראים "לכאור"א בשבת חזון לא את ביהמ"ק שיבנה משיח אלא את ביהמ"ק הבנוי של הקב"ה, "מקדש אדני כוננו ידיך", שבית מקדש זה הוא באין ערוך נעלה יותר מבית המקדש שיבנה משיח.

ב. והכוונה בזה שמראים זאת "לכאור"א כאן למטה, הוא כדי לעורר אותו שיעסוק "בקב שלו"¹¹ בבניית בית המקדש, שאז ישנם ב' המעלות - הן את ביהמ"ק שבנוי מלמעלה של הקב"ה והן את עבודתו למטה.

ע"ד התיווך בין מאמרי חז"ל האומרים שמש"ח יבנה את ביהמ"ק לבין מאמרי חז"ל האומרים שביהמ"ק "יגלה ויבוא משמים (בנוי ומשוכלל)" - שלכאורה זו סתירה -

(1) נעתק באוה"ת נ"ך כרך ב' ע' א'צז - בשוה"ג.
 (2) דהרי השבת נק' ע"ש "חזון ישעיהו" - אף שהראו אותו ליחזקאל כבהערה הבאה.
 (3) היינו ליחזקאל - ראה יחזקאל סימן א' ואילך.
 רמב"ם הל' ביהב"ח פ"א ה"ד.
 (4) ראה סה"מ תרע"ח ע' רפג. תרפ"ח ע' קב.
 (5) הל' מלכים ספי"א.
 (6) ראה אוה"ת שם (בהמשל) "עשה לו לבוש שלישי כו". וראה לקו"ש ח"ט ע' 22 והערה 42. ואף דשם

כמדובר פעם בארוכה¹², שבבית המקדש דלעתיד יהיו ב' המעלות - הן המעלה שמש"ח יבנהו, והן המעלה ש"יגלה ויבוא משמים".

ג. וזה קשור גם להמדובר לעיל¹³, שכל ענין הגלות הוא "על מנת"¹⁴ שתבוא הגאולה, ובעיקר יש להדגיש זאת בשבת שקודם תשעה באב, כיון שאז ניכרת עוד יותר ירידת הגלות.

ונקודה זו היא בהדגשה יתירה בענין דשבת חזון, השבת שלפני תשעה באב, שאז מראים כאן **למטה** בזמן **הגלות** "לכאור"א המקדש דלעתיד".

שזה מגלה יותר בבהירות שכל כוונת הירידה בגלות היא - הגאולה וביהמ"ק שיהי' אז, שלכן מראים לכאור"א, למטה בזמן הגלות, ובפרט בשבת שקודם תשעה באב, שאז התכלית דירידת הגלות - את "המקדש דלעתיד".

ומראים לו זאת ככוונה כדי שזה יפעל על המעשה והעבודה בפועל שלו, כנ"ל (ס"ב).
 ד. ואע"פ שבעיני בשר לא רואים (עכ"פ - כו"כ אינם רואים) את "המקדש דלעתיד" שמראים לכאור"א בשבת חזון, כפי שידע אינש בנפשי' -

אבל (כהסיפור הידוע¹⁵) האם בגלל שהסוסים הם סוסים - המלאכים אינם מלאכים!?! - האם בגלל שהנפש הבהמית שלו והעיני בשר שלו (שהנפש הבהמית פועלת עליהם), אינם רואים את "המקדש דלעתיד" שמראים לו - לא רואה זאת ה"יחידה" שלו?!

וכיון שהוא מאמין שה"יחידה" שלו רואה זאת, זה פועל אצלו התאמתות בדיעה, כאילו שהוא רואה את-זה בעצמו בעיני בשר¹⁶.

ה. והמעשה הוא העיקר:

כמדובר לעיל, זה מה שמראים בשבת חזון "לכאור"א המקדש דלעתיד" - הוא בכדי שזה יפעל בעבודתו,

ועי"ז שהוא רואה בשבת חזון את ביהמ"ק בנוי, הוא מבין שכל הגלות היא רק "על מנת שיבוא ארי' ויבנה אריאל"¹⁷, במילא זה פועל עליו שיוסיף עוד בעבודתו כדי להביא לידי גילוי את הכוונה שבגלות - ה"יבוא ארי' ויבנה אריאל".

ובפרט שמראים לו זאת ברגע הראשון שבשבת חזון - כמובן מכך שתיכף לאחרי הרגע הראשון של השבת היא נקראת שבת חזון, כפי שרואים בפשטות: כאשר שואלים מישהו מיד ברגע הראשון של השבת: איזו שבת זו, ובמה היא שונה משאר שבתות השנה? - הוא יאמר שזוהי שבת חזון.

ומזה מובן, שגם הנקודה של שבת חזון - שמראים "לכאור"א המקדש דלעתיד" - ישנה כבר ברגע הראשון של שבת זו.

(משיחת ש"פ דברים, שבת חזון, ה'תש"מ - בלתי מוגה)

(12) שיחת מוצש"ק מטו"מ תשל"ט - לקו"ש חי"ח
 ע' 418 ואילך (וראה גם בהערות). ועוד.
 (13) סי"ח בהשיחה (שיחות קודש תש"מ ח"ג ע'
 726). וראה לקו"ש ח"ט ע' 12 ואילך.
 (14) ראה הוספה לסה"מ תרפ"ח ע' רא ואילך. ס'
 השיחות תש"א ע' 130.
 (15) וראה בארוכה לקו"ש ח"ט ע' 24 ואילך.
 (16) ל' חז"ל - ילקו"ש ידמי' בתחלת רמז נטר.
 (17) ראה הנסמן בהערה 17.